

- Θείας ούσιας, καὶ τὸ πρὸς τὴν Σαμαρεῖτιν ἥιθέν· Υμεῖς προσκυνεῖτε, δὲ οὐκ οἰδατε, ἐρμηνεύει.
- ζ'. Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τοῦ Υἱοῦ κλήσιν κτλ.
- ζ'. Πρὸς οὓς τὰς τοῦ Μονογενοῦς προσηγορίας θεῖας τε καὶ ἀνθρωπίνας διερμηνεύσας, τὸ γεννητὸν καὶ ἀγέννητον διεξετάσας, τὸν λόγον πληροῦ.

———
Κατ' Εὐνομίου Λόγος Δ'. κεφ. θ'. 616—677.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Δ'. ΛΟΓΟΥ

- α'. Οἱ τέταρτος λόγος τὴν περὶ τοῦ γεννητίματος φυσιολογίαν, καὶ τὴν περὶ τῆς ἀπαθοῦς γεννήσεως τοῦ Μονογενοῦς, καὶ τὸ, «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος», ἔτι τε τὴν ἐκ Παρθένου γέννησιν σαφῶς διερμηνεύει.
- β'. Εἴθ' οὕτως τὰ ἀρμόδια περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς γῆς ταῦτα περὶ τοῦ Μονογενοῦς τὸν Εὐνόμιον εἰρηκέναι διελέγξας, τρεπτὸν αὐτὸν, καὶ κτιστὸν βουλόμενον δεῖξαι ἀποδείκνυσιν.
- γ'. Εἴτα τὸν περὶ τοῦ Πρωτοτόκου λόγον πάλιν ὡς παρὰ τοῦ Ἀποστόλου τετράκις μνημονεύθεντα θαυμασίως διέξεισιν.
- δ'. Μετὰ τούτων πάλιν τὸ ἀπαθὲς τῆς τοῦ Κυρίου γεννήσεως, καὶ τὸ τοῦ Εὐνομίου ἀνόητον, ὡς τὴν γεννηθεῖσαν οὔσιαν τὴν τοῦ Υἱοῦ προσηγορίαν ἔχειν εἰπόντος, πάλιν δὲ ἐπιλαθομένου, καὶ τὴν τοῦ Υἱοῦ πρὸς Πατέρα σχέσιν ἀρνουμένου, ἐν οἷς καὶ τὸ κατὰ Κίρκην καὶ τὸ μανδραγόρου διέξεισι φάρμακον.
- ε'. Πάλιν τε τὸν Εὐνόμιον ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἀναγκαζόμενον τῷ ἀρθῷ συνηγοροῦντα δείκνυσι δόγματι, κυριωτάτην καὶ πρώτην, οὐ μόνον τὴν τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ Μονογενοῦς οὔσιαν δύολογοῦντα.
- ζ'. Εἴτα τὸν περὶ τοῦ γεννητοῦ, καὶ ποιήματος, καὶ κτίσματος γυμνάζει λόγον, καὶ τὸ ἀμεσίτευτον, καὶ ἀμέριστον τῆς ούσιας, καὶ τὴν πρὸς τὸν κτίσαντα καὶ πεποιηκότα σχέσιν ἀσεβῶς παρὰ τε Εὐνομίου καὶ Θεογνώστου λεγόμενα ἀποδείκνυσι.
- η'. Πρὸς τούτοις τὸ ἀσύγκριτον τῶν μετὰ τὸν Υἱὸν γενομένων, καὶ τὴν κακούργως παρὰ τοῦ Εὐνομίου ἐπινοηθεῖσαν διὰ τῆς τοῦ Μο-

- νογενοῦς, καὶ τοῦ Υἱοῦ ὄνομασίας εἰς ἀπάτην τῶν ἀκροωμάνων ἐπικεκρυμμένην εἰδωλολατρείαν σαφῶς καὶ ἐντέχνως διελέγχει.
- η'. Εἴθ' οὕτως τὴν τοῦ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ οὔσιαν ἀπαράλλακτον δείκνυσιν ἐν φαντασίᾳ πολλὰς παραλλαγάς καὶ ἀρμονίας ἐκδιδάσκει, τά τε μορφὴν, καὶ σφραγίδα, καὶ χαρακτῆρα διασαφῶν.
- θ'. Ἐπειτα οὔσιαν τε καὶ γέννησιν δικασφήσας, τοῦ Εὐνομίου κενολογίαν καὶ φλυαρίαν κροτάλῳ ἐοικέναι ἀποκαλεῖ. Εἴτα τὰ περὶ τῆς Μονογενοῦς γεννήσεως παρὰ τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἥιθέντα, ὡς παρὰ Εὐνομίου κακῶς διαβληθέντα, σαφῶς διελέγξας, τὸν λόγον πληροῦ.

———
Κατὰ Εὐνομίου Λόγος Ε'. κεφ. ε'. 677—708.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Ε'. ΛΟΓΟΥ

- α'. Οἱ δὲ πέμπτος λόγος τὰ παρὰ τῆς τοῦ ἀποστόλου Πέτρου φωνῆς ἥιθέντα ἐπαγγέλλεται εἰπεῖν, ἀναβάλλεται δέ. Καὶ πρότερον μὲν περὶ τῆς κτίσεως δικλέγεται, δτι μηδὲν αὐτῆς ἔστι σεβάσμιον, ἀλλ' ἀπαιδεύτω καὶ ἀσθενεῖ διανοίᾳ πλανηθέντες οἱ ἀνθρωποι, καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς θαυμάσαντες, τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἔθεοποιησαν. Ἐν φαντασίᾳ τὴν Ήσαίου ἥστιν τὸ, «Ἐγώ Θεός πρωτος» παγκάλως διηρμήνευσεν.
- β'. Εἴτα τὴν Πέτρου διέξειτι ἥστιν, «Οτι Κύριον καὶ Χριστὸν ὁ Θεός αὐτὸν ἐποίησεν». Ἐν φαντασίᾳ τοῦ Εὐνομίου ἀντίρρησιν, θιν κατὰ τοῦ ἀγίου Βασιλείου διὰ τὴν τοιαύτην ἥστιν ἐποιήσατο, τάς τε λοιδορίας καὶ βῆρεις ὑφειμένας ἔξεθετο.
- γ'. Πρὸς δὲ ἀπάντησις θαυμαστή τις καὶ ἔνα καὶ ἀπόδειξις τῆς τοῦ σταυρωθέντος δυνάμεως, καὶ δτι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, οὐ τῆς τοῦ Μονογενοῦς παρὰ τοῦ Πατρὸς ἡ ὑποψίας γέγονε. Καὶ ἐρμηνεία τοῦ σταυρικοῦ σχήματος, καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ προσηγορίας, καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀνακραθείσης θεότητος τῷ ἀνθρωπίνῳ χαρισθέντα ἀγαθά.
- δ'. Εἴτα τὴν Εὐνομίου συκοφαντίαν, ὡς ἀνθρωπὸν εἰς ἀνθρωπον κεκενῶσθαι τὸν Μ. Βασίλειον λέγοντα, ψευδῆ ἀποδείκνυσι, καὶ τὴν τοῦ Μονογενοῦς κέγωσιν, ἐπὶ ἀνακλήσει τοῦ

